

ՆՈՐ ՏԱՐՈՒԱՆ ՍԵՄԻՆ

Տարի մըն էր որ եկաւ ու անցաւ մեր առօրեայ կեանքէն: Այս գիշեր տարի մըն ալ պիտի բարդուի մեր առօրեայ կեանքին վրայ: Բոլորովին նոր ու անորոշ տարի մը: Վստահ չեմք գիտեր, թէ մեզմէ իւրաքանչիւրին ինչեր վերապահուած են, ուրախութիւններ թէ յուզումներ, յաջողութիւններ թէ յուսախաբութիւններ վերելքներ թէ անկումներ:

Ապագան, սակայն, միշտ անորոշ ու մութ է: Կարող կը լինի թոպէ մը, ամիս մը կամ նոյն իսկ տարի մը:

Վստահ գիտեմք, թէ ամէն նոր տարի իր 365 օրերով, կը պարփակէ իր մէջ մեզի անծանօթ եղելութիւններ, որոնցմէ ոմանք գուցէ մարդկութեան համար ունենան անկատարական նշանակութիւն:

Այս գիշեր ամբողջ մարդկութիւնը ժամանակի հանգրուանին վրայ կեցած հանդիսատես պիտի ըլլայ երկու մեծ իրողութիւններու: Մին՝ մեռնող տարին է, եւ միւսը՝ ծնող տարին:

Առաջինի քաժանութիւնը ոչ պիտի հետաքրքրէ մեզ, ոչ պիտի յուզէ եւ ոչ ալ նոյնքան առարկայ պիտի ըլլայ մեր ուշադրութեան:

Նոյնիսկ բոլոր անոնք, որ հին տարիէն նշանակալից շահեր ու յաջողութիւններ ունեցան ապերախօրէն պիտի մոռնան զայն եւ իրենց յուսավառ աչքերը պիտի ուղղեն նոր տարուան արշալոյսին, որ ինչպէս իր նախորդները՝ կը խոստանայ հրապուրիչ եւ յուսալից ըլլալ:

Թէեւ ամէն նոր տարի, իր ծագումով եւ վախճանով նոյնն է:

Ինչպէս նոյնն են մարդիկ իրենց ներքին ապրումներով Ամանորի արշալոյսին եւ վերջալոյսին:

Անհետացող տարին ա՛լ մերը չէ, մեզի չի պատկանիր, եւ վաղուընէ սկսեալ

ա՛լ պիտի չքերէ իր մասնակցութիւնը մեր առօրեայ կեանքի շարժումներուն եւ յարաբերութիւններուն:

Անցեալ կոչուած ժամանակի շիրիմին վրայ կրնանք գրել «Աստ հանգչի 1993» ... Անժխտելի իրողութիւն է, որ օր մը ճախողութիւնները վերածուին յաջողութիւններու, կորսուած հարստութիւնները վերստացուին, անտեսուած արժէքները գնահատուին, քայքայուած առողջութիւնները բարելաւուին, բայց կորսուած ժամանակը ընդմիշտ կորսուած է, եւ բացարձակապէս կարելի չէ փոխարինել զայն ուրիշ որեւէ արժէքներով: Այս գիշեր, մեր կեանքին Ամենագօր Տէրը պիտի փակէ մեր անցեալի գիրքը եւ պիտի քանայ մեր առջեւ ապագայ նոր գիրքը:

Ի՞նչ պիտի գրենք 365 էջերէ բաղկացած այն նոր մատեանին մէջ, որ 1994 անունը կը կրէ:

Պիտի ջնջե՞մք հինէն ժառանգուած մեղքերը, թէ նոր մեղքեր պիտի աւելցնենք հիններուն վրայ: Աստուծոյ սէ՞րը պիտի առաջնորդէ մեզ, թէ մեղքի բռնակալին փախած հրամանները:

Շատ պարզ եւ որոշ է. չարաշունչ գրոյցներու եւ գործերու համար երբեք արգելի չկայ: Բարի նպատակներն են, որ կը հանդիպին հակառակութիւններու եւ հակադրեցութիւններու:

Այսպէս նոր տարին ալ, նոր հրատարակուած գիրք մըն է 365 էջերով, որ պահ մը իր տօնական ուրախութիւններով, իր փոխանակուած սիրագեղ մաղթանքներով ու նուէրներով կը խանդավառէ մեզ:

Բայց երբ խրախճանքի ոգեւորութիւնները կը վերջանան, բարեմաղթութիւնները կը դադրին եւ փոխանակուած նուէրներու տպաւորութիւնը կը ջնջուի, նոր տարին ալ հին գրքի մը պէս կը մոռցուի, եւ

կ'ենթարկուի իր նախորդներուն անփառունակ նակատագրին:

Տարուան թիւերը, ամիսները, շաբաթները ու օրերը չեն մեզի համար կարեւորը, այլ ասոնցմով մեզի մատուցուած քարի գործերն են, որ մնայուն իմաստ ու արժէք կու տան մեր կեանքին:

Աստուած կը շնորհէ մեզի նոր տարի, նոր կեանք եւ նոր արեւ եւ մենք տրուած կեանքը փոխանակ մեր երկնաւոր հօր փառքին համար գործածելու, կ'ապականենք զայն վատութեան գործերով, եւ տարեգլխուն կը վերադարձնենք տարին մեր Տիրոջ, իր օրերով եւ ժամերով յումպէտս վատնուած:

Նոր Տարուան արշալոյսը յստակօրէն ցոյց կու տայ մեզի առաքինութեան ուղին, որ Յիսուսի կեանքին ուղին է: Լուսաբանանչ քամբան փառաւոր գործերու եւ նուիրումներու: Մտնենք այդ քամբայէն ներս, ազատ ու անկաշկանդ եւ պիտի գգանք մեր հոգին լիովին վերանորոգուած, մեր սիրտը չարին ազդումներէն ազատագրուած եւ մեր միտքը՝ աւերիչ տարակարծութիւններէ խաղաղած:

Այդ մշտալոյս քամբուն վրայ, ամէն քան նոր ու հրապուրիչ պիտի գտնենք:

Աշխարհը ապրելու արժանի, մարդիկը բարեկամ եւ օգտակար, նոր տարին ուրախութիւններով սուրբ, եւ կեանքն ալ յաւիտենապէս խաղաղ ու հաճելի:

Նոր Տարին, մեր կեանքի ու գոյութեան դժնդակ պայքարին մէջ մարտահրաւէր մըն է մաքառումներու, նոր պարտականութիւններու եւ նոր գոհողութիւններու. իրական երջանկութիւնը՝ ո՛չ նիւթ է, ո՛չ հող եւ ո՛չ ալ մարմին, այլ հոգեկան արժէք է, զոր միայն ու միայն կարելի է ստանալ երկինքէն:

Եւ ճշմարիտ քրիստոնեան շատ աւելի լաւ կը ճանչնայ պատրանքը ու ճշմարտութիւնը: Որոշ գիտէ թէ ամէն նոր տարի, քայլ մը եւս կը մօտեցնէ զինք ո՛չ թէ կեանքին այլ գերեզմանին: Քրիստոսի հետ քաղող քարեպաշտը միշտ կը նորոգուի մտածումներով, կը վերածնի կեանքով ու մտային հորիզոններով:

Քրիստոնեան ժամանակի անցքին մէջ նկատի չունի օրերն ու տարիները եւ ո՛չ ալ աշխարհային պատիւները, գանձերն ու փառքերը:

Երկինքը կը նկատէ իր հայրենիքը յաւիտենական, որ մշտնջենական լոյս է առանց խաւարի, եւ մշտնջենական ցերեկ է առանց գիշերի:

Եւ այդ յաւերժալոյս հայրենիքին, իսկական բնակիչներն են՝ երկրի վրայ ժամանակին արժէքը գնահատող արդարներն ու խոնարհները:

ՌՈՒԲԷՆ ՎՐԻ. ՅՈՎԱԿԻՄԵԱՆ